WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (piąta izba w składzie powiększonym)

z dnia 8 listopada 2007 r. *

W sprawie T-234/04

Królestwo Niderlandów, reprezentowane przez H. Sevenster, J. van Bakel oraz M. de Gravego, działających w charakterze pełnomocników,

strona skarżąca,

popierane przez

Królestwo Danii, reprezentowane przez J. Molde'a, działającego w charakterze pełnomocnika,

interwenient,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez F. Simonetti oraz M. van Beeka, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

* Język postępowania: niderlandzki.

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2004/1/WE z dnia 16 grudnia 2003 r. dotyczącej przepisów krajowych w sprawie wykorzystania krótkołańcuchowych chlorowanych parafin zgłoszonych przez Królestwo Niderlandów na podstawie art. 95 ust. 4 traktatu [WE] (Dz.U. 2004, L 1, str. 20) z uwagi na fakt, że Komisja w tej decyzji uznaje, iż zatwierdzenie ze strony Komisji na podstawie art. 95 ust. 6 WE jest konieczne dla utrzymania uregulowań niderlandzkich dotyczących stosowania krótkołańcuchowych chlorowanych parafin, które nie są wymienione w dyrektywie 2002/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 czerwca 2002 r. zmieniającej po raz dwudziesty dyrektywę Rady 76/769/EWG w zakresie ograniczeń we wprowadzaniu do obrotu i stosowaniu niektórych substancji i preparatów niebezpiecznych (krótkołańcuchowych chlorowanych parafin) (Dz.U. L 177, str. 21),

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (piąta izba w składzie powiększonym),

w składzie: M. Vilaras, prezes, M.E. Martins Ribeiro, F. Dehousse, D. Šváby i K. Jürimäe, sędziowie,

sekretarz: C. Kristensen, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 7 września 2006,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

Przepisy międzynarodowe

1 Wspólnota Europejska i niektóre jej państwa członkowskie były stronami konwencji o zapobieganiu zanieczyszcz[aniu] mórz ze źródeł lądowych, podpisanej w dniu 4 czerwca 1974 r. w Paryżu (zwanej dalej „konwencją paryską"). W ramach tej konwencji komisja paryska przyjęła decyzję 95/1 (zwaną dalej „decyzją Parcom 95/1"), która przewiduje stopniowe wyeliminowanie stosowania krótkołańcuchowych chlorowanych parafin (zwanych dalej „SCCPs"). Wspólnota Europejska nie jest sygnatariuszem decyzji Parcom 95/1.

2 Konwencja paryska została zastąpiona Konwencją o ochronie środowiska morskiego w rejonie północno-wschodniego Atlantyku, zatwierdzoną w imieniu Wspólnoty decyzją Rady 98/249//WE z dnia 7 października 1997 r. w sprawie zawarcia Konwencji o ochronie środowiska morskiego obszaru północno-wschodniego Atlantyku (Dz.U. 1998, L 104, str. 1) (zwaną dalej „konwencją OSPAR"), a komisja paryska została zastąpiona nową komisją (zwaną dalej „komisją OSPAR").

Przepisy wspólnotowe

3 Artykuł 95 ust. 4 i 6 WE stanowi:

„4. Jeśli po przyjęciu przez Radę lub Komisję środka harmonizującego państwo członkowskie uzna za niezbędne utrzymanie przepisów krajowych uzasadnionych ważnymi względami określonymi w artykule 30 lub dotyczącymi ochrony środowiska naturalnego, lub środowiska pracy, notyfikuje je Komisji, wskazując powody ich utrzymania.

[…]

6. W terminie 6 miesięcy od notyfikacji określonych [w ustępie] 4 […] Komisja zatwierdza lub odrzuca przepisy krajowe, o których mowa, po sprawdzeniu, czy są one środkiem arbitralnej dyskryminacji lub ukrytym ograniczeniem w handlu między państwami członkowskimi i czy stanowią one przeszkodę w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego.

W przypadku braku decyzji Komisji w tym terminie przepisy krajowe określone [w ustępie] 4 […] są uważane za zatwierdzone.

W przypadku gdy jest to uzasadnione złożonością sprawy i nie ma niebezpieczeństwa dla zdrowia ludzkiego, Komisja może notyfikować danemu państwu członkowskiemu, że okres, o którym mowa w niniejszym ustępie może być przedłużony na kolejny okres trwający do 6 miesięcy".

4 Dyrektywa Rady 76/769/EWG z dnia 27 lipca 1976 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do ograniczeń we wprowadzaniu do obrotu i stosowaniu niektórych substancji i preparatów niebezpiecznych (Dz.U. L 262, str. 201) zawiera przepisy ograniczające wprowadzenie do obrotu i stosowanie niektórych substancji i preparatów niebezpiecznych.

5 Zgodnie z art. 1 ust. 1 dyrektywy 76/769 znajduje ona zastosowanie do substancji i preparatów niebezpiecznych wymienionych w załączniku do wskazanej dyrektywy. Artykuł 2 tej dyrektywy stanowi, że państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia, aby substancje i preparaty niebezpieczne wymienione w załączniku mogły być wprowadzone do obrotu lub stosowane wyłącznie na warunkach określonych w załączniku.

6 Dyrektywa 76/769 została wielokrotnie zmieniona, w szczególności w celu włączenia do załącznika nowych substancji i preparatów niebezpiecznych oraz ograniczenia wprowadzenia do obrotu lub stosowania tych niebezpiecznych substancji i preparatów ze względu na ochronę zdrowia ludzi i środowiska naturalnego.

7 Dyrektywa 2002/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 czerwca 2002 r. zmieniająca po raz dwudziesty dyrektywę Rady 76/769/EWG w zakresie ograniczeń we wprowadzaniu do obrotu i stosowaniu niektórych substancji i preparatów niebezpiecznych (krótkołańcuchowych chlorowanych parafin) (Dz.U. L 177, str. 21, zwana dalej „dyrektywą SCCPs"), dodała do załącznika do dyrektywy 76/769 pkt 42, który określa zasady wprowadzenia do obrotu i stosowania SCCPs.

8 Zgodnie z pkt 42.1 załącznika do dyrektywy 76/769, zmienionej dyrektywą SCCPs, SCCPs „nie mogą być wprowadzane do obrotu do stosowania jako substancje lub składniki innych substancji lub preparatów w stężeniu wyższym niż 1%:

— w obróbce metali,

— do natłuszczania skór".

9 Na podstawie pkt 42.2 rzeczonego załącznika „do dnia 1 stycznia 2003 r. wszystkie pozostałe zastosowania (SCCPs) zostaną zbadane przez Komisję Europejską we współpracy z państwami członkowskimi oraz komisją OSPAR w oparciu o nowe dane naukowe na temat ryzyka stwarzanego przez (SCCPs) dla zdrowia i środowiska naturalnego. Parlament Europejski zostanie poinformowany o wynikach tego badania".

10 Artykuł 2 ust. 1 dyrektywy SCCPs stanowi, że państwa członkowskie nie później niż do dnia 6 lipca 2003 r. przyjmują i publikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy i niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję oraz stosują te przepisy najpóźniej od dnia 6 stycznia 2004 r.

Przepisy krajowe

11 W celu wywiązania się ze zobowiązań międzynarodowych wynikających z konwencji paryskiej i decyzji Parcom 95/1 Królestwo Niderlandów przyjęło w dniu

3 listopada 1999 r. Besluit houdende regels inzake het beperken van het gebruik van kortketenige gechloreerde paraffines (Besluit gechloreerde paraffines WMS) [dekret o zakazie niektórych zastosowań SCCPs (ustawa o substancjach chemicznych), Staatsblad van het Koninkrijk der Nederlanden, 1999, str. 478, zwany dalej „dekretem"]. Zgodnie ze swym art. 4 dekret wszedł w życie w dniu 31 grudnia 1999 r.

12 W rozumieniu art. 1 dekretu znajduje on zastosowanie do chlorowanych alkanów o długości łańcucha od 10 do 13 atomów węgla i zawartości chloru nie mniejszej niż 48% wagowych.

13 Artykuł 2 ust. 1 dekretu stanowi, że SCCPs wymienionych w art. 1 nie można stosować:

a) jako plastyfikatorów w farbach, powłokach malarskich i szczeliwach;

b) w płynach do obróbki metali;

c) jako środków zmniejszających palność w gumie, tworzywach sztucznych i tkaninach.

14 Na podstawie art. 2 ust. 2 dekretu SCCPs mogą być jednak nadal stosowane do dnia 31 grudnia 2004 r. w szczeliwach używanych przy wałach i zaporach lub środkach zmniejszających palność w taśmach transportowych przeznaczonych do wyłącznego wykorzystania w przemyśle górniczym.

Okoliczności powstania sporu

15 W następstwie przyjęcia dyrektywy SCCPs rząd niderlandzki w piśmie z dnia 17 stycznia 2003 r. poinformował Komisję, że jego zdaniem zakres harmonizacji dyrektywy SCCPs ograniczał się do zakazów stosowania SCCPs wyraźnie wymienionych w pkt 42.1 załącznika do dyrektywy 76/769, zmienionej dyrektywą SCCPs. W rezultacie inne zastosowania, jak te wnikające z decyzji Parcom 95/1, nie były objęte zakresem harmonizacji dyrektywy SCCPs, co oznacza, że mogły być dopuszczone lub zakazane przez państwa członkowskie bez konieczności stosowania procedury ustanowionej w art. 95 ust. 4 i 6 WE.

16 Rząd niderlandzki w piśmie z dnia 17 stycznia 2003 r. powołał się również na art. 95 ust. 4 WE: „w razie konieczności i w zakresie wymaganym przez prawo", wskazując zgodnie z rzeczonym przepisem powody, które przemawiają za utrzymaniem w uregulowaniach krajowych zakazów zawartych w decyzji Parcom 95/1. W tym samym piśmie rząd ten wyraził w końcu „nadzieję, że Komisja określi w niedługim czasie swoje stanowisko w związku ze stanowiskiem [Królestwa] Niderlandów, odnośnie do zakresu swobody, jakim dysponuje ono w kwestii [utrzymania swych] uregulowań krajowych, oraz że podejmie ona decyzję zatwierdzającą wniosek na podstawie art. 95 ust. 4 WE".

17 W piśmie z dnia 25 marca 2003 r. Komisja poinformowała Królestwo Niderlandów, że otrzymała notyfikację na podstawie art. 95 ust. 4 WE i że 6-miesięczny termin na jej zbadanie zaczął upływać w dniu 22 stycznia 2003 r., czyli w dzień po jej otrzymaniu. W tym samym piśmie Komisja zauważyła również, że kopia notyfikacji zostanie przesłana innym państwom członkowskim w celu uzyskania ich ewentualnych uwag oraz że w związku z tym zostanie opublikowany komunikat w Dzienniku Urzędowym.

18 W decyzji 2003/549/WE z dnia 17 lipca 2003 r., przedłużającej termin, o którym mowa w art. 95 ust. 6 [WE] w odniesieniu do przepisów krajowych dotyczących stosowania SCCPs notyfikowanych zgodnie z art. 95 ust. 4 [WE] przez Niderlandy (Dz.U. L 187, str. 27), Komisja stwierdziła po pierwsze, że notyfikacja przekazana przez Królestwo Niderlandów w dniu 21 stycznia 2003 r. w celu uzyskania zatwierdzenia przepisów krajowych dotyczących stosowania SCCPs była dopuszczalna oraz po drugie, że z uwagi na złożony charakter zagadnienia, jak i brak jakichkolwiek dowodów potwierdzających niebezpieczeństwo dla zdrowia ludzkiego, uzasadnione było przedłużenie terminu, o którym mowa w art. 95 ust. 6 akapit pierwszy WE na kolejny okres, czyli do dnia 20 grudnia 2003 r.

19 Artykuł 1 decyzji 2003/549 stanowi co następuje:

„Zgodnie z art. 95 ust. 6 akapit trzeci traktatu termin ustanowiony w akapicie pierwszym tego przepisu dla zatwierdzenia lub odrzucenia przepisów krajowych dotyczących SCCPs notyfikowanych przez [Królestwo] Niderlandów w dniu 21 stycznia 2003 r. na podstawie art. 95 ust. 4 zostaje przedłużony do dnia 20 grudnia 2003 r.” [tłumaczenie nieoficjalne].

20 Decyzją 2004/1/WE z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie regulujących używanie SCPPs przepisów krajowych notyfikowanych zgodnie z art. 95 ust. 4 [WE] przez Królestwo Niderlandów (Dz.U. 2004, L 1, str. 20, zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) Komisja zatwierdziła częściowe utrzymanie omawianych krajowych przepisów przez określony czas.

21 W zaskarżonej decyzji Komisja zauważa przede wszystkim, że w decyzji 2003/549 uznała, iż wniosek przedstawiony przez Królestwo Niderlandów był dopuszczalny i odsyła w tej kwestii do tej decyzji, przypominając jednak powody niezgodności zgłoszonych przepisów z wymogami dyrektywy SCCPs. Następnie w odniesieniu

do zasadności wniosku przedłożonego przez Królestwo Niderlandów na podstawie art. 95 ust. 4 WE w celu umożliwienia mu utrzymania przepisów krajowych zawierających odstępstwa od dyrektywy SCCPs Komisja uznaje, że niektóre z nich mogły być tymczasowo utrzymane (do dnia 31 grudnia 2006 r.), ale ze względów dotyczących ochrony środowiska naturalnego inne przepisy nie były uzasadnione i w związku z tym nie mogły być utrzymane.

22 Artykuły 1–3 zaskarżonej decyzji mają następujące brzmienie:

„*Artykuł pierwszy*

Przepisy krajowe dotyczące SCCPs, które [Królestwo] Niderlandów notyfikowało Komisji w dniu 21 stycznia 2003 r. zgodnie z art. 95 ust. 4 [WE] zostają zatwierdzone, w zakresie w jakim nie obejmują wykorzystania SCCP jako składników innych substancji lub preparatów w stężeniu niższym niż 1% przeznaczonych do zastosowania:

— jako plastyfikatory w produkcji farb, powłok malarskich lub szczeliw,

— jako środki zmniejszające palność w gumie i tkaninach.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja obowiązuje do dnia 31 grudnia 2006 r.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja jest skierowana do Królestwa Niderlandów" [tłumaczenie nieoficjalne].

Przebieg postępowania

23 Pismem złożonym w sekretariacie Trybunału w dniu 26 lutego 2004 r. Królestwo Niderlandów wniosło skargę, zarejestrowaną pod numerem C-103/04.

24 Odrębnym pismem, złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 14 maja 2004 r., Komisja podniosła, na podstawie art. 91 ust. 1 regulaminu Trybunału, zarzut niedopuszczalności.

25 Postanowieniem Trybunału z dnia 8 czerwca 2004 r. sprawa C-103/04 została przekazana do Sądu zgodnie z art. 2 decyzji Rady 2004/407/WE Euratom z dnia 26 kwietnia 2004 r. zmieniającej art. 51 i 54 Protokołu w sprawie statutu Trybunału Sprawiedliwości (Dz.U. L 132, str. 5) i zarejestrowana pod numerem T-234/04.

26 Królestwo Danii złożyło w dniu 24 września 2004 r. w sekretariacie Sądu wniosek o dopuszczenie do niniejszego postępowania w charakterze interwenienta po stronie Królestwa Niderlandów. Postanowieniem z dnia 15 listopada 2004 r. prezes piątej izby Sądu dopuścił Królestwo Danii do sprawy w charakterze interwenienta.

27 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 6 lipca 2004 r. Królestwo Niderlandów przedstawiło uwagi w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Komisję.

28 W dniu 6 czerwca 2006 r. Sąd postanowił, po wysłuchaniu stron, o przekazaniu sprawy piątej izbie Sądu w składzie powiększonym.

29 Na podstawie art. 114 § 3 regulaminu Sąd postanowił na wniosek Komisji o otwarciu procedury ustnej w celu rozpatrzenia zarzutu niedopuszczalności.

30 W ramach środków organizacji postępowania Sąd zwrócił się do stron o udzielenie na piśmie odpowiedzi na niektóre pytania. Strony podporządkowały się temu w wyznaczonym terminie.

31 Na rozprawie w dniu 7 września 2006 r. wysłuchane zostały wystąpienia stron oraz ich odpowiedzi na pytania Sądu.

Żądania stron

32 W swojej skardze Królestwo Niderlandów wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, w zakresie w jakim Komisja uznała w niej, że dokonanie przez nią zatwierdzenia na podstawie art. 95 ust. 6 WE stanowi wymóg utrzymania uregulowań niderlandzkich dotyczących zastosowań SCCPs, które nie są wymienione w dyrektywie SCCPs;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

33 W zarzucie niedopuszczalności Komisja wnosi do Sądu o:

— odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;

— obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

34 W uwagach dotyczących zarzutu niedopuszczalności Królestwo Niderlandów wnosi do Sądu o odrzucenie żądania Komisji, w którym wnosi ona o rozstrzygnięcie kwestii niedopuszczalności przed przystąpieniem do analizy istoty sprawy.

Co do prawa

35 Na podstawie art. 114 § 1 regulaminu na wniosek strony Sąd może rozstrzygnąć w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności bez rozpatrywania istoty sprawy. Przepis ten w § 3 stanowi, że jeżeli Sąd nie zadecyduje inaczej, pozostała część postępowania odbywa się ustnie.

36 Zgodnie z art. 113 regulaminu Sąd może w każdym czasie, po wysłuchaniu stron, badać z urzędu, czy skarga jest niedopuszczalna ze względu na bezwzględne przeszkody procesowe i orzeka w tej kwestii zgodnie z art. 114 § 3 i 4 regulaminu.

Argumenty stron

37 Komisja podnosi po pierwsze, że w odpowiedzi na notyfikację dokonaną pismem z dnia 17 stycznia 2003 r. poinformowała ona Królestwo Niderlandów w piśmie z dnia 25 marca 2003 r., iż otrzymała rzeczoną notyfikację i że termin na jej zbadanie zaczął upływać w dniu 22 stycznia 2003 r., czyli następnego dnia po jej otrzymaniu. Zdaniem Komisji wnika z tego wyraźnie, że uznała ona, iż notyfikowane przepisy krajowe wchodzą w zakres zastosowania dyrektywy SCCPs, zważywszy, że gdyby było inaczej, wszczęcie procedury nie miałoby miejsca.

38 Po drugie, Komisja twierdzi, że wbrew twierdzeniom Królestwa Niderlandów, pismo z dnia 17 stycznia 2003 r. nie wskazuje w żaden sposób, że państwo to zamierzało przedłożyć dwa szczególne i odrębne wnioski, wymagające dwóch niezależnych odpowiedzi. Nawet jeśli prawdą byłoby, że w zatytułowanym „Wnioski" tytule 5 pisma z dnia 17 stycznia 2003 r. rząd niderlandzki zwrócił się do Komisji o rozstrzygnięcie w krótkim czasie w przedmiocie zakresu swobodnej oceny, jaki przysługiwał mu w kwestii utrzymania uregulowań krajowych, to jednak rząd ten zwrócił się również do Komisji o pozytywne rozpatrzenie wniosku złożonego na podstawie art. 95 ust. 4 WE. Komisja uważa zatem, że z uwagi na brzmienie i sposób przedstawienia pisma z dnia 17 stycznia 2003 r. w sposób logiczny uznała ona, że niezależnie od stanowiska Królestwa Niderlandów w kwestii zakresu harmonizacji dokonanej przez dyrektywę SCCPs, dokonało ono notyfikacji w rozumieniu art. 95 ust. 4 WE.

39 Po trzecie, Komisja uważa, że w sposób dorozumiany odpowiedziała na pytanie dotyczące zakresu dyrektywy SCCPs w decyzji Komisji 2003/549, badając, jak jest w zwyczaju, dopuszczalność notyfikacji. Stanowisko Komisji w tej kwestii zostało bowiem jasno wyrażone w motywach 32–39 rzeczonej decyzji i uznała ona, że wniosek przedstawiony przez Królestwo Niderlandów należy uznać za dopuszczalny. W szczególności w motywie 34 decyzji 2003/549 Komisja wskazała, że dyrektywę SCCPs należy traktować jako środek dokonujący harmonizacji wszystkich aktualnych

zastosowań SCCPs oraz że ma ona powstrzymać państwa członkowskie od wprowadzenia lub utrzymania krajowych ograniczeń w stosowaniu SCCPs, które wykraczałyby poza te zdefiniowane w dyrektywie.

40 Wbrew temu co twierdzi Królestwo Niderlandów w swojej skardze, decyzja 2003/549 nie ogranicza się jedynie do przedłużenia terminu, o którym mowa w art. 95 ust. 6 WE, co potwierdza fakt, że w zaskarżonej decyzji Komisja nie poruszała ponownie kwestii zakresu harmonizacji dokonanej przez dyrektywę SCCPs. W odniesieniu do tej kwestii zaskarżona decyzja nie ma zatem potwierdzającego charakteru i nie wywołuje w żaden sposób samodzielnych skutków prawnych, mogących stanowić jako takie przedmiot skargi o stwierdzenie nieważności w rozumieniu art. 230 WE.

41 Jeżeli Królestwo Niderlandów nie zgadzało się z analizą Komisji w odniesieniu do oceny dopuszczalności notyfikacji z dnia 17 stycznia 2003 r., powinno było zaskarżyć decyzję 2003/549. Nie podjąwszy takich działań w terminie wyznaczonym w art. 230 WE, nie może ono obecnie zaskarżyć stanowiska Komisji dotyczącego niedopuszczalności wyrażonego w rzeczonej decyzji, korzystając z możliwości zaskarżenia późniejszej decyzji Komisji. Prowadziłoby to do nieuzasadnionego przedłużenia terminu wyznaczonego w art. 230 WE.

42 Królestwo Niderlandów twierdzi po pierwsze, że zaskarżona decyzja wykracza poza proste potwierdzenie decyzji 2003/549, która dotyczyła jedynie przedłużenia terminu. Stanowisko Komisji, zgodnie z którym zatwierdzenie na podstawie art. 95 ust. 6 WE jest konieczne, powodowałoby z jednej strony, że krajowe przepisy mogłyby być utrzymane jedynie przez ograniczony okres i z drugiej strony — że zakaz stosowania SCCPs, przewidziany w niderlandzkich uregulowaniach miałby bardziej ograniczony

zakres niż zamierzano. To zatem zaskarżona decyzja dokonała istotnej zmiany sytuacji prawnej Królestwa Niderlandów, ograniczając w czasie swobodę utrzymania przepisów krajowych oraz jej zakres.

43 Po drugie, rząd niderlandzki przypomina, że w swoich kontaktach z Komisją podnosił zawsze, że jego zdaniem zastosowania SCCPs, które nie zostały wymienione w dyrektywie SCCPs, nie były objęte jej zakresem zastosowania i że z tego względu mógł je utrzymać w uregulowaniach krajowych, bez konieczności odwoływania się do art. 95 ust. 4 WE. Rząd ten zauważa, że zwrócił się do Komisji przede wszystkim o zajęcie stanowiska co do wymogu notyfikacji na podstawie art. 95 ust. 4 WE, co potwierdza fakt, że w piśmie z dnia 17 stycznia 2003 r. przedstawił on najpierw powody, dla których notyfikacja na podstawie art. 95 ust. 4 WE nie była w tym przypadku wymagana, wyrażając nadzieję, że Komisja rozstrzygnie w krótkim czasie kwestię swobody przysługującej mu co do utrzymania krajowych uregulowań, a następnie zwrócił się do Komisji o zajęcie stanowiska co do wymogu takiej notyfikacji, która została dokonana wyłącznie „w razie potrzeby i w zakresie wymaganym przez prawo". Wyłącznie dodatkowo, to znaczy „na wypadek gdyby Komisja uznała, że zastosowania zakazane w decyzji Parcom 95/1, które nie były zakazane w dyrektywie z dnia 25 czerwca 2002 r., są objęte zakresem zastosowania tej dyrektywy", rząd niderlandzki zwrócił się do Komisji o zatwierdzenie utrzymania omawianych przepisów krajowych.

44 Po trzecie, uznając, że dopuszczalność notyfikacji została zbadana w motywach 32–39 decyzji 2003/549 rząd niderlandzki podkreśla, że zasadnicza część tej decyzji dotyczy jedynie przedłużenia terminu, o którym mowa w art. 95 ust. 6 WE, co oznacza, że skarga wniesiona na tę decyzję byłaby niedopuszczalna. Stanowisko wyrażone w uzasadnieniu aktu może być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności, jedynie jeśli stanowi niezbędne wsparcie jego sentencji (postanowienie Trybunału z dnia 28 stycznia 2004 r. w sprawie C-164/02 Niderlandy przeciwko Komisji, Rec. str. I-1177, pkt 21), co nie zachodzi w niniejszym przypadku.

45 Po czwarte, nie ulega wątpliwości, że decyzja 2003/549 jest decyzją przejściową wobec zaskarżonej decyzji. Tymczasem zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w odniesieniu do aktów prawnych bądź decyzji, których opracowanie odbywa się w kilku fazach, w szczególności w ramach procedury wewnętrznej, jedynie środki, które w sposób definitywny określają stanowisko instytucji w momencie zakończenia owej procedury, stanowią akty zaskarżalne, co wyklucza środki przejściowe, których celem jest przygotowanie ostatecznej decyzji (wyroki Trybunału z dnia 18 maja 1994 r. w sprawie T-37/92 BEUC i NCC przeciwko Komisji, Rec. str. II-285, pkt 27, oraz z dnia 22 maja 1996 r. w sprawie T-277/94 AITEC przeciwko Komisji, Rec. str. II-351, pkt 51; postanowienie prezesa Sądu z dnia 5 grudnia 2001 r. w sprawie T-219/01 R Commerzbank przeciwko Komisji, Rec. str. II-3501, pkt 33).

46 Królestwo Niderlandów twierdzi ponadto, że przy założeniu, iż decyzja 2003/549 mogła być przedmiotem skargi, fakt, że nie została zaskarżona, nie może stać na przeszkodzie dopuszczalności skargi wniesionej na zaskarżoną decyzję. W tym względzie powołuje się ono na orzecznictwo, które wyklucza, aby niezaskarżenie decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie pomocy państwa mogło spowodować niedopuszczalność skargi na ostateczną decyzję (wyroki Sądu z dnia 31 marca 1998 r. w sprawie T-129/96 Preussag Stahl przeciwko Komisji, Rec. str. II-609, pkt 31; z dnia 12 maja 1999 r. w sprawach połączonych od T-164/96 do T-167/96, T-122/97 i T-130/97 Moccia Irme i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-1477, pkt 65, oraz z dnia 27 listopada 2003 r. w sprawie T-190/00 Regione Siciliana przeciwko Komisji, Rec. str. II-5015, pkt 47).

Ocena Sądu

47 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem aktami lub decyzjami mogącymi być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności w rozumieniu art. 230 WE są akty wywołujące wiążące skutki prawne, które mogłyby naruszać interesy skarżących (wyroki Trybunału z dnia 11 listopada 1981 r. w sprawie 60/81 IBM przeciwko Komisji, Rec. str. 2639, pkt 9, oraz z dnia 22 czerwca 2000 r. w sprawie C-147/96 Niderlandy

przeciwko Komisji, Rec. str. I-4723, pkt 25; ww. w pkt 44 postanowienie w sprawie Niderlandy przeciwko Komisji, pkt 18; postanowienie Sądu z dnia 30 marca 2006 r. w sprawie T-2/04 Korkmaz i in. przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, Zb.Orz. str. II-32*, pkt 33).

48 Jednakże wysłanie aktu przez instytucję wspólnotową do jej adresata w odpowiedzi na jego wniosek nie wystarcza do zakwalifikowania tego aktu jako decyzji w rozumieniu art. 230 WE, otwierającej w ten sposób drogę do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności (zob. podobnie postanowienie Trybunału z dnia 27 stycznia 1993 r. w sprawie C-25/92 Miethke przeciwko Parlamentowi, Rec. str. I-473, pkt 10; ww. w pkt 45 wyrok Sądu w sprawie AITEC przeciwko Komisji, pkt 50, oraz wyrok Sądu z dnia 10 kwietnia 2003 r. w sprawach połączonych T-93/00 i T-46/01 Alessandrini i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-1635, pkt 60; postanowienie Sądu z dnia 13 lipca 2004 r. w sprawie T-29/03 Comunidad Autónoma de Andalucía przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-2923, pkt 29). Ponadto nie ulega wątpliwości, że samo wyrażenie opinii na piśmie przez instytucję nie stanowi decyzji mogącej być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności, jeżeli nie wywołuje ona skutków prawnych ani nie ma na celu wywołania takich skutków (wyrok Trybunału z dnia 5 października 1999 r. w sprawie C-308/95 Niderlandy przeciwko Komisji, Rec. str. I-6513, pkt 27).

49 W niniejszym przypadku w piśmie z dnia 17 stycznia 2003 r. rząd niderlandzki przekazał Komisji dwa wnioski. Po pierwsze, zwrócił się do Komisji o zajęcie stanowiska w kwestii zakresu zastosowania dyrektywy SCCPs, podnosząc, że zastosowania zakazane w decyzji Parcom 95/1, które nie były wyraźnie zakazane na mocy dyrektywy SCCPs, nie są przedmiotem harmonizacji dokonanej w tej dyrektywie, co oznacza, że mogą być dopuszczone lub zakazane w przepisach krajowych, bez konieczności przyjęcia przez Komisję decyzji w tym względzie. Po drugie, rząd niderlandzki zwrócił się do Komisja, na wypadek gdyby uznała ona, że notyfikowane przepisy krajowe wchodzą w zakres zastosowania dyrektywy SCCPs, o zajęcie stanowiska w kwestii ich utrzymania, zgodnie z procedurą określoną w art. 95 ust. 4 i 6 WE. Jak wyjaśnia rząd niderlandzki, Królestwo Niderlandów zwróciło się do Komisji w tym samym piśmie o rozstrzygnięcie w kwestii wymogu zatwierdzenia na podstawie art. 95 ust. 6 WE,

kwestionując przy tym ten wymóg, oraz przedstawiło formalnie wniosek o takie zatwierdzenie z uwagi na zbliżający się upływ terminu transpozycji dyrektywy SCCPs oraz chęć podporządkowania się we właściwym czasie zobowiązaniom wynikającym z tej dyrektywy.

50 Należy dodać, że jak wynika z pism skierowanych w dniu 25 czerwca 2001 r. do Komisji i Rady, rząd niderlandzki podczas procedury przyjmowania dyrektywy SCCPs wyraził swoje zaniepokojenie faktem, że dyrektywa nie ustanawiała takiego samego poziomu ochrony jak decyzja Parcom 95/1 oraz podniósł kwestię stosowności przyjęcia przepisów harmonizujących, które uniemożliwiłyby mu, jako stronie konwencji OSPAR, wywiązanie się z jego zobowiązań międzynarodowych. Stanowisko to zostało potwierdzone w chwili przyjęcia dyrektywy SCCPs, gdy niderlandzka delegacja głosowała przeciw przyjęciu i wskazała w oświadczeniu na temat głosowania z dnia 24 kwietnia 2002 r., że wprowadzenie w życie dyrektywy dotyczącej SCCPs spowoduje, że Królestwo Niderlandów nie będzie mogło wywiązać się ze swoich zobowiązań międzynarodowych na podstawie konwencji paryskiej i decyzji Parcom 95/1. Kwestia poszanowania tych zobowiązań została również przypomniana w pkt 6 tytułu 5 pisma z dnia 17 stycznia 2003 r.

51 Wnosząc o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji jedynie w zakresie, w jakim Komisja uznała, że utrzymanie omawianych przepisów krajowych wymagało jej zezwolenia na podstawie art. 95 ust. 6 WE, Królestwo Niderlandów dąży do zaskarżenia stanowiska Komisji dotyczącego jego pierwszego wniosku, sformułowanego w piśmie z dnia 17 stycznia 2003 r., to znaczy wniosku odnoszącego się do zakresu harmonizacji dokonanej przez dyrektywę SCCPs. Innymi słowy ocena Komisji dotycząca zasadności uzasadnienia przedstawionego przez Królestwo Niderlandów w celu utrzymania w mocy notyfikowanych przepisów krajowych nie stanowi części sporu, gdyż spór ten dotyczy wyłączenie wykładni Komisji dotyczącej zakresu harmonizacji dokonanej przez dyrektywę SCCPs.

52 Należy zatem ustalić, czy kwestionowane przez Królestwo Niderlandów stanowisko Komisji, w zakresie w jakim powoduje, że w celu utrzymania w mocy przepisów krajowych konieczne staje się zezwolenie w rozumieniu art. 95 ust. 6 WE, stanowi akt podlegający zaskarżeniu.

53 W pierwszej kolejności należy przypomnieć brzmienie i ratio legis procedury ustanowionej w art. 95 ust. 4 i 6 WE.

54 Po pierwsze, art. 95 ust. 4 WE stanowi, że jeśli po przyjęciu środka harmonizującego państwo członkowskie uzna za niezbędne utrzymanie przepisów krajowych uzasadnionych ważnymi względami określonymi w art. 30 WE lub dotyczącymi ochrony środowiska naturalnego lub środowiska pracy, notyfikuje je Komisji, wskazując powody ich utrzymania.

55 Z treści tego przepisu wynika zatem, że do państwa członkowskiego należy decyzja o dokonaniu notyfikacji i rozpoczęciu w ten sposób procedury ustanowionej w art. 95 ust. 4 i 6 WE, co zakłada, że państwo to ustali uprzednio, czy dane przepisy krajowe wymagają zezwolenia Komisji, aby można było utrzymać je w mocy. Ponadto względy uzasadniające wymienione w art. 95 ust. 4, jakie państwo członkowskie ma przedstawić na poparcie swojego wniosku, potwierdzają, że procedura ta ma umożliwić zainteresowanemu państwu członkowskiemu uzyskanie zezwolenia na utrzymanie przepisów krajowych niezgodnych ze środkiem harmonizującym.

56 Po drugie, wykładnia ta znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Trybunału, gdyż Trybunał orzekł już, że procedura przewidziana w art. 95 ust. 4 i 6 WE zostaje wszczęta nie przez instytucję wspólnotową, lecz przez państwo członkowskie, a decyzja instytucji wspólnotowej jest wydana jedynie w odpowiedzi na tę inicjatywę. Przez swój wniosek państwo to ma pełną swobodę zajęcia stanowiska wobec decyzji, której wydania się domaga, jak wynika wprost z art. 95 ust. 4 WE, który zobowiązuje to państwo członkowskie do wskazania powodów utrzymania danych przepisów krajowych (wyrok Trybunału z dnia 20 marca 2003 r. w sprawie C-3/00 Dania przeciwko Komisji, Rec. str. I-2643, pkt 47 i 48; zob. również podobnie wyrok Trybunału z dnia 15 września 2005 r, w sprawach połączonych C-281/03 i C-282/03 Cindu Chemicals i in., Zb.Orz. str. I-8069, pkt 47).

57 Trybunał stwierdził ponadto, że po notyfikacji przez państwo członkowskie Komisji przepisów krajowych stanowiących odstępstwo, w procedurze następuje etap, w którym Komisja ocenia elementy sprawy celem ustalenia, czy spełnione zostały przesłanki, a procedura kończy się przyjęciem ostatecznej decyzji, która dopuszcza rzeczone przepisy krajowe lub zakazuje ich. W tym celu Komisja bada zasadność przedstawionego przez państwo członkowskie uzasadnienia (wyrok Trybunału z dnia 21 stycznia 2003 r. w sprawie C-512/99 Niemcy przeciwko Komisji, Rec. str. I-845, pkt 44). Notyfikacja przepisów krajowych stanowiących odstępstwo zakłada zatem, że przepisy te różnią się od przepisów ustanowionych w dyrektywie harmonizującej, co oznacza, że z uwagi na ich niezgodność ze wspólnotowym środkiem harmonizującym zainteresowane państwo członkowskie przyjmuje, iż konieczne jest ich dopuszczenie na zasadzie odstępstwa.

58 Po trzecie, należy zauważyć, że jak wynika z orzecznictwa, przepisy krajowe, o których mowa w art. 95 ust. 4 WE istniały przed wspólnotowym środkiem harmonizującym, a zatem były znane prawodawcy wspólnotowemu, który nie mógł lub nie zamierzał się nimi kierować przy harmonizacji. Uznano zatem za dopuszczalne, by państwo członkowskie mogło żądać pozostawienia w mocy ich własnych reguł, pod warunkiem że są one uzasadnione ważnymi względami, o których mowa w art. 30 WE, lub względami dotyczącymi ochrony środowiska naturalnego bądź środowiska pracy (ww. w pkt 57 wyrok w sprawie Niemcy przeciwko Komisji, pkt 41, oraz ww. w pkt 56 wyrok w sprawie Dania przeciwko Komisji, pkt 58).

59 Tymczasem z faktu, że ratio legis art. 95 ust. 4 WE wyraża się w tym, iż prawodawca wspólnotowy wiedział o różnych uregulowaniach krajowych istniejących przed przyjęciem środka harmonizującego wynika, że różne poziomy ochrony i ich powody zostały już rozważone i uwzględnione w chwili przyjęcia takiego środka. Każde państwo członkowskie, wziąwszy udział w procedurze przyjęcia takiego środka, jest już co do zasady w stanie ustalić, czy konieczne jest wszczęcie procedury, o której mowa w art. 95 ust. 4 i 6 WE, a w szczególności może ono stwierdzić niezgodność między przepisami krajowymi i przyjętym środkiem harmonizującym.

60 Jak wynika zatem z brzmienia, celu i systematyki art. 95 ust. 4 i 6 WE, zapoczątkowanie procedury ustanowionej w tym przepisie zakłada, że samo państwo członkowskie dokona oceny ewentualnej niezgodności przepisów krajowych ze wspólnotowym środkiem harmonizującym i, jeżeli uzna za konieczne, notyfikuje Komisji te przepisy w celu uzyskania zezwolenia na utrzymanie ich w mocy. Ponadto z powyższych uwag wynika, że w ramach procedury ustanowionej w art. 95 ust. 4 i 6 WE do Komisji należy zbadanie zasadności przedstawionego przez zainteresowane państwo członkowskie uzasadnienia utrzymania danych przepisów krajowych. Artykuł 95 ust. 6 WE powierza Komisji kompetencję decyzyjną wyłącznie w celu ustalenia w wyniku takiego badania, czy wniosek o udzielenie zezwolenia należy przyjąć, czy odrzucić.

61 Wynika z tego, że państwo członkowskie nie może na podstawie art. 95 ust. 4 WE zwrócić się do Komisji o podjęcie decyzji w przedmiocie zakresu harmonizacji dokonanej przez dyrektywę wspólnotową lub decyzji dotyczącej zgodności uregulowań krajowych z taką dyrektywą. Z tego względu że — zgodnie z tym samym postanowieniem — decyzja o dokonaniu notyfikacji w celu uzyskania zezwolenia na zasadzie odstępstwa należy wyłącznie do danego państwa członkowskiego, a ponadto żaden z przepisów dyrektywy SCCPs nie przyznaje Komisji kompetencji podejmowania decyzji o jej interpretacji, zajęcie przez nią stanowiska co do zakresu zastosowania danego środka harmonizującego stanowi jedynie opinię, która nie wiąże właściwych władz krajowych (zob. podobnie wyroki Trybunału z dnia 27 marca 1980 r. w sprawie 133/79 Sucrimex i Westzucker przeciwko Komisji, Rec. str. 1299, pkt 16–18, oraz z dnia 27 września 1988 r. w sprawie 114/86 Zjednoczone Królestwo przeciwko Komisji, Rec. str. 5289, pkt 13; zob. podobnie postanowienia Trybunału z dnia 17 maja 1989 r. w sprawie 151/88 Włochy przeciwko Komisji, Rec. str. 1255, pkt 22, oraz z dnia 13 czerwca 1991 r. w sprawie C-50/90 Sunzest przeciwko Komisji, Rec. str. I-2917, pkt 12–14).

62 W tej sytuacji bowiem to nie wykładnia omawianej dyrektywy proponowana przez Komisję może wywołać skutki prawne, ale jej zastosowanie w danej sytuacji (wyrok Sądu z dnia 16 lipca 1998 r. w sprawie T-81/97 Regione Toscana przeciwko Komisji, Rec. str. II-2889, pkt 23, oraz ww. w pkt 48 wyrok w sprawie Alessandrini i in. przeciwko Komisji, pkt 61). Tymczasem jak wynika z powyższych uwag, zastosowanie dyrektywy SCCPs, również jeśli chodzi o wymóg uzyskania zezwolenia na zasadzie odstępstwa w celu utrzymania w mocy uregulowań krajowych, nie wynika z wykładni

proponowanej przez Komisję, lecz należy do zainteresowanego państwa członkowskiego, które jako jedyne może, jeśli uzna za konieczne, wszcząć procedurę notyfikacji przewidzianą w art. 95 WE. Innymi słowy, o ile nic nie stoi na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie zwróciło się do Komisji o opinię w kwestii wykładni wspólnotowego środka harmonizującego, to jednak taka opinia nie wiążę jej adresata, w tym znaczeniu, że nie zobowiązuje go ani do notyfikacji przepisów krajowych w celu uzyskania zezwolenia na zasadzie odstępstwa, ani do ich uchylenia czy zmiany.

63 Ewentualny obowiązek uchylenia lub zmiany przepisów krajowych przez państwo członkowskie wynika bezpośrednio z dyrektywy SCCPs, a nie z wykładni dokonanej przez Komisję w odniesieniu do zakresu harmonizacji dokonanej przez rzeczoną dyrektywę, co powoduje, że ta wykładnia nie wywołuje żadnego skutku prawnego. Potwierdza to fakt, że zgodnie z orzecznictwem obowiązującym w tym przedmiocie notyfikacja dokonana na podstawie art. 95 WE zezwala zainteresowanemu państwu członkowskiemu na stosowanie przepisów krajowych wyłącznie po uzyskaniu od Komisji decyzji zatwierdzającej te przepisy, co oznacza, że nie zwalnia ona tego państwa z obowiązku podporządkowania się w międzyczasie przepisom dyrektywy harmonizującej (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 1 czerwca 1999 r. w sprawie C-319/97 Kortas, Rec. str. I-3143, pkt 28 i 38).

64 Następnie należy zbadać, czy niezależnie od faktu, że Królestwo Niderlandów złożyło szczególny wniosek w celu uzyskania formalnej odpowiedzi co do zakresu zastosowania dyrektywy SCCPs, zajęcie stanowiska przez Komisję w tej kwestii, w zakresie w jakim następuje w ramach badania dopuszczalności notyfikacji przedstawionej przez zainteresowane państwo członkowskie, należy uznać za stanowiące część procedury, w której Komisja zatwierdza lub odrzuca wniosek o utrzymanie notyfikowanych przepisów krajowych, i czy z tego względu stanowi ono akt podlegający zaskarżeniu.

65 Jak wynika z praktyki Komisji w tym zakresie, decyzje przyjęte w wyniku procedury ustanowionej w art. 95 ust. 4 i 6 WE w ramach badania dopuszczalności zwracają

uwagę na kwestie, w których notyfikowane przepisy krajowe różnią się od wspólnotowego środka harmonizującego. Taka informacja, która w żaden sposób nie wynika z analizy, w ramach której Komisja stwierdza niezgodność między przepisami krajowymi i danym środkiem harmonizującym, stanowi jedynie przypomnienie kwestii, w odniesieniu do których, zgodnie z notyfikacją państwa członkowskiego, przepisy te różnią się od przepisów ustanowionych w dyrektywie dokonującej harmonizacji.

66 Jednakże nie można wykluczyć, że Komisja w ramach badania dopuszczalności będzie zmuszona zająć stanowisko — z własnej inicjatywy lub, jak w niniejszym przypadku, na wniosek zainteresowanego państwa członkowskiego — w kwestii wykładni zakresu zastosowania danej dyrektywy harmonizującej. Uprzednia ocena dotycząca dopuszczalności notyfikacji, która może zawierać, zależnie od okoliczności, opinię Komisji dotyczącą zakresu harmonizacji dokonanej przez daną dyrektywę, umożliwia jej zbadanie, czy przesłanki wymagane do podjęcia przez nią decyzji na podstawie art. 95 ust. 6 WE zostały spełnione, a tym samym pozwala również uniknąć zbędnego i niepotrzebnego badania uzasadnienia przedstawionego przez państwo członkowskie w celu utrzymania w mocy notyfikowanych przez nie uregulowań krajowych.

67 W wyniku takiej oceny Komisja może uznać zatem, że nie jest wymagane jakiekolwiek zezwolenie, aby państwo członkowskie utrzymało w mocy notyfikowane przepisy, właśnie ze względu na fakt, że przepisy te nie są objęte zakresem zastosowania dyrektywy harmonizującej. Fakt, że w takiej sytuacji Komisja uznaje za niedopuszczalny wniosek o zezwolenie na zasadzie odstępstwa [zob. podobnie decyzja Komisji 2002/65/WE z dnia 25 stycznia 2002 r. w sprawie krajowych przepisów dotyczących testów na obecność wirusa HIV, notyfikowanych przez Zjednoczone Królestwo na podstawie art. 95 ust. 4 [WE] w odniesieniu do dyrektywy 98/79/WE w sprawie wyrobów medycznych używanych do diagnozy in vitro (Dz.U. L 25, str. 47)] potwierdza, że przystępuje ona, niezależnie od wniosku państwa członkowskiego w tej kwestii, do uprzedniego badania w celu ustalenia, czy spełnione zostały przesłanki przyjęcia decyzji na podstawie art. 95 ust. 6 WE.

68 Tymczasem jeżeli Komisja ogranicza się w ramach badania dopuszczalności notyfikacji do przypomnienia zakresu harmonizacji dokonanej przez daną dyrektywę i potwierdzenia oceny państwa członkowskiego, która spowodowała, że dokonało ono notyfikacji danych przepisów krajowych, tak jak miało to miejsce w niniejszym przypadku w odniesieniu do drugiego wniosku rządu niderlandzkiego, należy uznać, że wynik takiego badania nie może zmienić sytuacji prawnej zainteresowanego państwa członkowskiego, skoro procedurę ustanowioną w art. 95 ust. 4 i 6 WE zapoczątkowała notyfikacja dokonana przez to państwo, a nie opinia Komisji co do wykładni danej dyrektywy harmonizującej. W ramach bowiem tej procedury taka opinia powoduje jedynie dalsze badanie uzasadnienia przedstawionego przez to państwo członkowskie w celu ewentualnego utrzymania notyfikowanych przepisów krajowych.

69 Biorąc pod uwagę, że w niniejszym przypadku Komisja przystępując do badania zasadności uzasadnienia przedstawionego przez Królestwo Niderlandów w celu ustalenia, czy zostały spełnione przesłanki udzielenia zezwolenia na zasadzie odstępstwa oraz decydując o udzieleniu rzeczonemu państwu członkowskiemu żądanego zezwolenia, niezależnie od tego, że było ono częściowe i ograniczone w czasie, skorzystała z kompetencji decyzyjnej, jaką powierza jej art. 95 ust. 6 WE, należy stwierdzić, że zajęcie stanowiska przez Komisję, kwestionowane przez to państwo członkowskie, nie zmieniło jego sytuacji prawnej, a zatem nie może stanowić przedmiotu skargi o stwierdzenie nieważności.

70 Ponadto nie można uznać, że państwo członkowskie może w pełni swobodnie notyfikować przepisy krajowe na podstawie art. 95 ust. 4 WE, a następnie zaskarżyć ostateczną decyzję, wyłącznie jeśli jest ona decyzją odrzucającą w całości lub częściowo postulowane odstępstwa, podnosząc przy tym, że zatwierdzenie ze strony Komisji nie było konieczne i że Komisja nie powinna była oceniać notyfikowanych przepisów zgodnie z procedurą określoną w art. 95 ust. 4 i 6 WE. Oznaczałoby to bowiem przyznanie temu państwu możliwości uzyskania od Komisji, za pośrednictwem notyfikacji, deklaracji dotyczącej zgodności przepisów krajowych ze wspólnotowym środkiem harmonizującym, co nie jest celem tej procedury.

71 Z ogółu powyższych uwag wynika, że skarga, w zakresie w jakim zmierza do stwierdzenia nieważności decyzji, jaką miała przyjąć Komisja w odniesieniu do wykładni zakresu harmonizacji dokonanej przez dyrektywę SCCPs, jest niedopuszczalna.

W przedmiocie kosztów

72 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Królestwo Niderlandów przegrało sprawę, należy obciążyć je kosztami poniesionymi przez Komisję, zgodnie z jej żądaniem.

73 Artykuł 87 § 4 regulaminu akapit pierwszy przewiduje, iż państwa członkowskie, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty. Na tej podstawie Królestwo Danii pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

2) **Królestwo Niderlandów pokrywa koszty poniesione przez Komisję oraz koszty własne.**

3) **Królestwo Danii pokrywa koszty własne.**

Vilaras Martins Ribeiro

Dehousse Šváby Jürimäe

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 8 listopada 2007 r.

Sekretarz Prezes

E. Coulon M. Vilaras